

31. szám.

Augustus 3-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Nyilt levél mester uramnak.

Régen fúrta az az én fejemet, hogy baj támadhat egyszer abból a dologból, hogy mesteruram, a Kakas Márton poéta, meg Tallérossy Zebulon uram mindig elváihatlanul együtt járnak, s elgondolám magamban, hogy ha valamelyik valahol megreked, hát majd mind a háromnak eltompul a pennája, s mi lesz akkor az „Üstökös“-bül, ki fogja teleírni azt a nyolcz oldalt? A mitől féltém, megtörtént.

Elmegy mesteruram Balaton-Füredre (no annak örültem, mert tudtam, hogy egészségére fog válni), magával viszi Zebulon és Kakas Márton urakat is, (no ez ellen se lehet szólni, mert hát mikor ugy összenőttek, mint a régi jó időkből való pöngő forintban a három ezüst huszas.)

Hanem az már más állapot, hogy egyszerre csak idetelegrafiroznak Füredről, hogy a mester megbetegedett, hogy Zebulon és Kakas Márton is együtt fekszenek vele az ágyban betegen, egyik sem dolgozhatik ezen a héten, tehát csak lásson hozzá az öreg legény, végezze ugy a dolgot, hogy az „Üstökös“ kuntsaftjai ne lássanak rövidséget. Már ez magában is elég nagy eset, a mitől akármelyik csizmadia öreg legényre rájöhet [a fejkavarásra való hajlandó-

ság, hanem az még nem olyan baj, a mitől az ember kétségbe esnék.

De mikor a telegraf után nyomban jön a Pesti Napló egyik íródeákja s azt a hirt hozza, hogy az egész Füred allarmirozva volt az által a hir által, hogy az én kedves jó mesterem hirtelen megbetegedett, és visszajött az a mult esztendőbeli baja, akitől a Teremtő őrizze meg; hogy senkinek se volt szabad hozzá menni; hogy majszterné asszonyom csak az nap ment fel a nagy terembe ebédelni, mikor ő (az a bizonyos íródeák) elutazott; stb. stb., hát bizony ilyen hírek hallattára ugy leesett az álla mesteruram hű öreg legényének, hogy — akár haragszik érte, akár nem — egy csepp tréfás gondolat sem fogamzott meg az agyában, s mindig csak Füredre kívánczolt, míg a kedves lányasszony haza nem jött, aki aztán ugy adta elő a betegség mivoltát, amint van. Amire én csak annyit mondok, hogy miért nem vigyáz jobban magára, vagy miért nem vigyáznak jobban mesteruramra, hogy meg ne hűthesse magát, s hogy a „Pesti Napló“-nak illetétképen csakugyan sikerült ráijeszteni mind a „Hon“-ra, mind az „Üstökös“-re. Ezek után pedig áttérek az országos napi eseményekre.

Nem emlékezem olyan hétre egész életemből, a melyen annyi nevezetes dolog történt volna, mint a legközelebb lefolyt hét napon.

Ma egy hete Perczel Mór magyar tábornok érkezett meg Pestre, s olyan szívreható beszédekkel üdvözlöttem és olyan feleleteket mondott rájok, hogy az embereknek csak úgy úszott a szemök a megindulás könnyzáporában, az „éljen”ek pedig egészen más hangból harsogtak, mint a milyenhez már régóta szokva valának füleink.

Mikor az ősz galamb generális a magyar társaság hajójára az ünnepélyes fogadtatás után beszállott, egy egészen gyászba öltözött asszonyosság közeledett hozzá, pár gyermekével, s olyan szívből eredő szavakkal üdvözölte, hogy a kő is megindult volna azok hallatára, s szavait végezvén, megcsókolta a fehér hajú Perczelnek a kezét, mielőtt azt megakadályozhatta volna. Perczel természetesen viszonzván a kézsókot, a gyermekekre vonatkozó szavait azzal fejezte be, hogy én is hoztam a hazának *tizenkét élő gyermeket*. A gyászoló hölgy a nem rég meghalt *K . . Iál* honvédtábornok özvegye volt. Ez is érdekes. Hanem nevezetes ezen esetenél az, hogy mikor Magyarország egyik legkitünőbb szabadságharcsi férfia, 19 évi távollét után hazakerült, s a város népe szívszakadva várja a vele érkező hajót a Dunaparton, ekkor Pest város előljárói elegendőnek tartják néhány drabantot és komiszarust kiállítani a rend fenntartására, hanem a főpolgármester ur, s a nemes tanács, vagy városi képviselőség egészen ignorálják ezen napi eseményt, holott egy tolnai lelkes nem tartotta se rangjába, se politikájába ütközőnek egy Perczel Mórt üdvözlő beszéddel fogadni.

A második nevezetes eset az, hogy midőn a török szultán megérkezett esti tizedfél órakor a Budai vár alá, a Dunán, gőzhajón töltendő az éjét, egy dunaparti ház sem volt kivilágítva

azon uralkodónak hazánkban s fővárosunkban megjelenése tiszteletére, a kinek édesatyja az 1848—49-iki szabadságharcban és mozgalomban résztvett legjelesebb hazánkfiait, a legtiszteletreméltóbb vendégszeretettel fogadta, és ezen vendégszeretetével százakat mentett meg a bitófától, börtöntől s kényszerkatonáskodástól. Hanem a lakosság igyekezett szultán ő felségének megjelenésekor kimutatni tiszteletét, rokonszenvét. Én magamról is elmondhatom, — aki nem szoktam semmiféle potentátnak vivátozni, hogy Abdul Aziz szultán ő felsége az első császár, akinek én éljeneztem. (Itt méltónak találtam följegyezni, hogy szultán ő felsége úgy hasonlít a honvéd-bizottmány másodalelnökéhez H. . . János ezredes urhoz, mint ugyanazon fán termelt két kormos alma a másikhoz.)

A harmadik nevezetes eset az, hogy a vácziai Kossuth Lajost megválasztották országgyűlési követjöknek, nem *egyhangulag*, mint az ordinaré ujságírók írják, hanem *ezerhangulag*, úgy hogy az egész választókerületben egyetlen hang sem emelkedett ellene, vagy más mellett. Mióta ezen választás megtörtént, alig megy ki az ember az utcára, vagy alig lép be valami nyilvános helyre, öten hatan is kérdik, hogy: mit gondol az ur, elfogadja-e Kossuth a követséget? jó lenne-e, ha elfogadná? vajjon elfogadására vagy elfogatására mennének-e elébe, ha reversalis nélkül jönne be az országba? A vácziakkal pedig épen nem lehet gyalog beszélni; egy váczai ember azt vitatta eiöttem, hogy a követválasztástól fogva Magyarország fővárosa nem Pest, hanem Vác, mert ha Vácznak nincsenek is olyan híres házai mint Pestnek, emennek meg nincsen olyan híres követe, mint Vácznak.

Ezek után tisztelettel maradtam mester uramnak

hüségese öreglegényne

Szurkovszky Marcz.

Adomák.

K . . Béla igen vig és élelmes ifju volt; nem is volt neki semmi más baja, csak az, hogy néha elfogyott a pénze, hanem ez Bélánkat nem hozta zavarba soha; mindig tudott ő valahonnan pénzt teremteni. Megtörtént egyszer, hogy Mindszent napkor szállást változtattott, s épen egy zsidó schachter elhagyott szállását fo-

gadta fel. A zsidó publikum nagyobb része nem volt a szálláscseréről értesülve, egyre másra küldözte a sok schackterezni valót Béla szállására, ki is az első transportot nagy boszusan elutasította; de mikor látta, hogy biz ez nem rossz gescheft volna, — rászánta magát a schachter gescheft hivatalára. Először is fehér konyhakötőre tett szert, aztán schachterelt egyre másra. Pár

hétig szépen folyt a mesterség, Béla dicsekedett fűnek fának, hogy mily jövedelmező ez az új állapot, '1 forint 10—15 krt vesz be naponkint! Hanem egyszerre a zsidóság Béla lakására nagy lármával rohant, s szitkozódott, ezer átkot szórva a hamis schachter fejére; kivált az idősb zsidók dühödtek szertelen; bezáratással, agyonütéssel fenyegették; többen a városházához rohantak, s ott Béla befogatását követelték, a mi aligha meg nem történt volna, ha Béla nagybátyja esetleg nem alispán, ki élelmes öcsesét a dühös zsidók üldözésétől megmentette.

— Csillagos-e az ég? — kérdi a székely asszony az udvarról belépő férjét.

— Biz' én nem tudom, — felel egykedvűleg az öreg — mert úgy szakad a zápor, hogy nem lehet tőle az égre felnézni.

VERSEMÉNYEK.

A kakas.

Kalitkában bűg a gerle,
Szárnyával a leget verve,
Csókra nyújtja csőrét párja,
S merülnek nagy boldogságba.

Eresz alá csap a fecske,
Kicsinyei csicseregve
Kapkodják el a bogarat,
Mit számukra hozott, ragadt.

Büszkén sétál lenn a kakas,
Az ő élve más és magas;
Az idylli népet szánja:
Ő a szemétdomb szultánja!...

A mit nem tudok és tudok.

Mint fejlődött ily kedvessé,
Kit két koros néne nyom?
Azt én meg nem foghatom.
De, hogy egy hő kéznyomásra
Nem lesz rögtön a leánya
Idegessé, — azt tudom!

Jó görögök léghárfáját
Mint zendíté fovalom?

Azt én meg nem foghatom.
De — sohajink lágy lehére
Mint zendül ránk a két néne,
E két agg lant, — azt tudom!...

AZ ORR.

Azt hiszem: egy véleményen
Lesz velem okos, botor —
Kimondván, hogy az embernél
Legfontosabb rész az orr!

Ah, hiszen már a bölesőben
Mindjárt születésekor
Azt kémlí apa fiánál:
Valjon egyez-e az orr?!

Arany, ezüst, rang, hivatal
És dicsőség semmikor
Sem gyűjt annyi hódolót, nem;
Mint főnhordva gyűjt az orr!

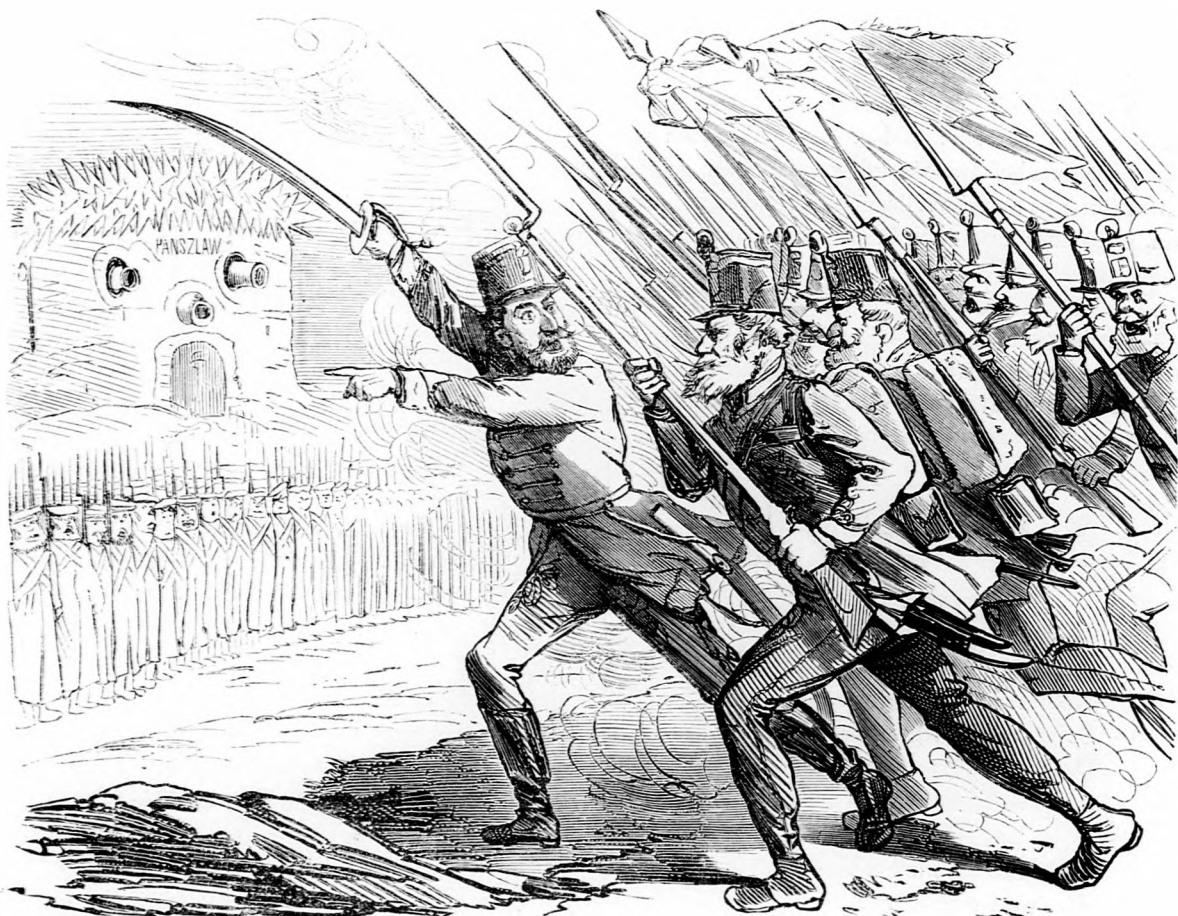
Mind alant mind a magasban
Sok nagyszivü, sok lator
Érzi súlyát gyakran annak,
Hogy mi egy kapott nagy orr?!

Ámde néha, bár a zúgó
Örvény gyűrűje sodor,
Vész-, veszélytől oly ügyesen
Kiragad, — ha jó — az orr!

Azt feledni meg lehetlen,
Mert az eset oly gyakor!
Hogy kelepezét, bajt szerez, ha
Mindenütt ott van az orr!...

S szinte, ha úgy alattomban
Jól szalad belénk a bor,
Mint egy sisak, oly rezesen
Árulónkká lesz az orr!...

Őrizzétek atyafiak, —
A világon sok a sor,
S mindenütt csak — én azt mondom —
Legfontosabb rész az orr!...

Gelich Richardot kinevezi a miniszterium a hadügyi osztály főnökévé. Hogyan kép-
zeli ezt a magyar ember.

Egy furesa nap.

Furesa nap volt! föl-föltünik gyakran
Emlékezetemben;
A papának kelle beszámolni
Jusztikával szemben.

Olyan vonzón hullámzott a keble
Bájos Jusztikának, —
De hiába, — a papa szavai
Ijesztők valának!

Ámde azért — réstre buzgón lesve —
Papát megcsípem én!
Elhibázta a sorát egy kissé
Mondókája végén.

Kérőt említ? — fogtam el a szálat,
— Jó húrokat penget!
Ugy tehát én visszalépek, — tudja —
Az okosabb enged!...

Az élet.

Ha álom életünk:
Halál az ébredés,
De sujtva tudjuk — óh,
Mily fukar a való! —
Tehát aludni és
Álmodni jobb nekünk!...

Gelich Richard, mint a hadügyi osztály főnöke, megbizatik a sajtóügy vezetésével.

Ez is valami.

Igen gyakran találkozunk
Ott a kertben az uton,
S rám se nézesz, büszke! pedig
Érdekellek, jól tudom.

Hja, magasban születél te,
Magyan rangod, czimered,
És családod olyan régi: —
Tán egy mammuttól ered?! . . .

Köszönöm szépen!

Estélyre szól a meghívás, —
El kell biz' fogadnom azt,

Bár nem vágyom hallgatni az
Okoskodó két kamaszt.
És nem nyalni a madámnak
Orrom elé tölt kezét:
S ezenfölül holmi táncznak,
Annak is hallám nesztét.

Nem éri meg a vacsora, —
E biz' furcsa egy dolog;
Csak a lányok volnának még
Szépek, vagy fiatalok?!
— Ne dicsérje senki nekem
Ezt a szabad századot,
Eltörülve sines hisz' végkép
Sem a dézsma, sem robot! . . .

Kukoricza János

Az elevenhalott Lízi.

Nem igen rég történt Budapestről nem épen mesze a következő tragicomicus történet.

Lakott N. helységben egy Michel nevű részeges bakter. Ez a részeges bakter rég időtől fogva vad házasságban élt egy Lízi nevű ütött-kopott asszonnyal, a kiről a legszorosabb betűszerinti értelemben el lehet mondani, hogy ütött-kopott, a mennyiben az idő már erősen megkoptatta, Michel pedig, állhatatos szeretete bizonyítékául, csaknem mindennap megütögette. Hanem azért ők csak együtt éltek, együtt gazdálkodtak olyformán, hogy a mit Lízi napszámban keresett, azt Michel, ha csak hozzáférhetett, menten beitta.

Mindamellett mégis Lízi asszony talált benne módot, hogy boirathassa magát a halottak compániájába, azaz egy temetkezési egyletbe, a hová hűségesen bevitte vagy beküldte mindannyiszor a maga illetőségét, s ezt már oly régóta gyakorlta, hogy a könyvecskéjébe följegyezgetett apró ráták száz sajn forinton fölül rúgtak.

Michel erre a könyvecskére régen tartott magában vadászatot, de hozzáférni minden igyekezete mellett sem volt képes.

Végre megérkezett a kedvező pillanat. Lízi mezei munkára ment, s otthon feledte a ládakulcsot. Michelnak se kellett több. Azonnal szemlét tartott a láda tartalma fölött, a mit annyival kényelmesebben tehetett, mivel tudta, hogy Lízi csak estére jön haza. Szerencsésen ráakadt a kis könyvre, zsebredugta azt, s hogy Lízi hirtelenében gyanút ne kapjon, a ládát bezárta, s Lízi vánkosa alá rejtette a kulcsot, hogy az öreg este hazajövéen, ha ott leli, azt képzelje, hogy maga rejtette oda. Azután pedig a plebániára tartott.

A plebános úr otthon volt, s Michel olyan szomorú pofát vágott előtte, mint a kinek örömét elragadta a kérlelhetlen halál. Zokogva csókolt kezét a tisztelendő urnak, s alig tudta a nagy sirástól kirebegni ezt a két szót: „Lízim meghalt.“

— Mi baj érte oly hirtelen? hiszen még vasárnap a templomban láttam.

— Hát hideg vizet ivott az este mohón, azután szúrás¹ kapott mind a két oldalába, s reggelre, a mint javában imádkozott, egyszerre csak elfordította a szemét, nagyot sohajtott, végig nyujtózkodott az ágyon, s kiadta a lelkét.

— Mért nem hita el neki a kirurgust, talán segített volna rajta?

— Elhítam volna én², háromszor is kerestem a

vén körhelyt, de elment a szomszéd falukba látogatni, ki tudja, mikor jön haza?

— No no, csak ne sirjon kend³ már⁴ olyan nagyon. De hát a plebániára mért nem jött⁵ papot hinni hozzá, ha olyan nagyon⁶ rosszul volt, hogy, mint jó kereszttyént, elláttuk volna a hosszú utra való áldással.

— Éppenségesen mikor a kalapom kerestem, akkor sohajtotta ki a lelkét. Hanem hát megkönyörül azon a jó isten, mert imádkozva halt meg.

— Na, nyugodjék hát békével, mikor kívánja eltemettetni?

— Épen az az én legnagyobb bajom, hogy mikor és hogyan tudom eltemettetni? mert tudja főtisztelendő ur, hogy földhöz ragadt szegény vagyok, nincs nekem se koporsóra, se harangozásra való pénzem. Nem tudom én, miből teremtem elő a temetési⁷ költséget?

— Az nem nagy felakadás — mond a tisztelendő ur — mert én úgy tudom, hogy Lízi már rég óta fizet a budai temetkezési egyletbe, s ha meg van a könyvecskéje, úgy neki már szép temetkezési összeg járhat. Menjen kend haza, s keresse meg azt a kis könyvecskét.

— Értem. Ezzel elment Michel bakter, s kis idő múlva beállított a plebános urhoz egy kis könyvecskével, kérdezvén nagy tudatlanul, hogy ez-e az a kis könyv?

— Ez hát. No lássa kend, itt van ni, nem mondtam, hogy lesz a boldogult Lizit min eltemetni? Itt van ni! még pedig ugyancsak szép temetést rendezhetünk neki, olyat, hogy tiz esztendő óta se látott a falu hozzá hasonlót.

— Ugyan ne mondja főtisztelendő szent atyám! Hát annyi pénz járna azután a kis könyvecske után?

— Jár biz azután közel ötven új forint

— No az isten áldja meg főtisztelendő uramat, hogy így megvigasztalt. Abból a pénzből a fele is elég lesz tisztességes temetésre, a másik felét pedig szent misékre ajánlom föl az én boldogult jó Lizikém lelki üdvösségeért, mivel úgy sem várhatta be a lelki atya utolsó vigasztalását.

— Igazán beszél kend Michel gazda?

— Igazán bizony, alig várom, hogy kikaphassam a pénzt. Hová is kell érte menni?

— Budára, kedves Mihályom; ebbe meg ebbe az utczába, — magyarázza a tisztelendő atyailag a könyvecskében följegyzett temetkezési egylet hivatalos helyiségét.

— No isten áldja meg főtisztelendő urat, — kezd Michel búcsúzni, kezét csókolván a plebános urnak —

addig is csak tessék harangoztatni az én boldogult Lizikámnak.

— De nem addig van az, — szólítja vissza az indulni készülő Michelt a tisztelendő, — bizonyítványt is kell oda vinni a halottvizsgálótól, a plebános és a bír aláírásával.

— Hisz az a korhely tinulgus nincs itthon, hol keressem én fel a vármegyében, — írja meg főtisztelendő ur maga a bizonyítványt, kérem szépen, hogy jókor megjárhassam Budát, az isten is megáldja érte!

— Na jól van, — mond a plebános ur, s leül és megírja a fontos okmányt.

Michel nyakrafőre szalad a bizonyítvánnyal a bíróhoz, a ki látván a pap aláírását, minden scrupulus nélkül aláírta a nevét.

Nem kellett több a bakternek. A mint zsebében volt az igazság, olyan duplалépésekkel baktatott Buda felé, hogy sok fűzfa poétának a pegazusán nem lehetett volna utolérni.

Az órák multak. Budán bekopogatt a bakter a Lizi könyvével, s szépen kikapta — a könyvecskét és bizonyítványt előmutatva — az ötven forintot. — H. . kuton pedig megkondulának a harangok. Az egész faluban kérdezősködés támad, hogy kinek harangoznak? mikor senki sem volt beteg a faluban, küldik a gyerekeket innen is onnan is, kérdezni a harangozót, hogy kinek húzza?

A gyerekek azzal a felelettel jönnek, hogy az öreg Lizinek. Csakhamar eljut Lizi halálának híre oda is, a hol Lizi asszony napszámban dolgozott, a kit majd kilelt a hideg ijedtében, mikor megtudta, hogy öt harangozzák ki még életében, s a mint összeszedte az esztét, szaladt, mint a kit kergetnek, a plebániára, kérdezni, hogy miért harangoznak neki, mikor ő még él, jó erőben van, most is a krumplikapálásból állott ki.

— Jézus Mária! Lizi, hát te nem haltál meg igazán? — kérdi a plebános egészen elsápadva, a vélt halottat látván.

— Sem igazán, sem tréfából, — felelt a vén asszony, hanem azt akarnám tudni, hogy igazán nekem harangoztat-e a tisztelendő ur?

— Neked ám, szegény öreg, — no de hála istennek, látom, nem haltál meg. Szaladjatok a harangozóknak megmondani, hogy ne húzza tovább, nem halt meg Lizi — kiáltott ki a confusióba jött plebános a cselédeknek.

— De hát ki költötte az én holt híremet, — kérdi Lizi kíváncsi haraggal.

— Hát a Michel jött ide nagy siránkozva jelenteni, hogy hirtelen meghaltál.

— A Michel!?

— Az ám.

— Hol az a gazember, hadd kaparjam ki a szemeit!?

— Budára ment a könyvecskével a Leichenveereinhez, kihozni a . . . tyhüüü! canis mater paniperdája! most jut valami az eszembe, — felelt a tisztelendő egy desperátust szippantva.

— Az én könyvecskémmel! — kiált eliszonyodva Lizi, — a kinek még jobban kinyitlak a szemei, mint a plebános uréi.

— A te könyvecskéddel ám, szegény asszony, — csak ne adtam volna neki bizonyítványt!

— Hát a tisztelendő ur adott neki bizonyítványt az én halálomról?

— Én ám a kujonnak, olyan szépen tudott rimánkodni és hazudni, hogy akár egy vallató szolgabíró is megindított volna szavaival.

Lizi asszony a szolgabíró szó hallatára egy kissé elmosolyodott, mint a kinek valami okos jutott az eszébe, s szerencsés jó egészséget kívánva a tisztelendő urnak, gyorsan eltávozott.

Másnap a faluba jött a járásbeli szolgabíró az esküdttel, s a plebániára menvén, a bírót, s utoljára Lizit is felhívták, a kinek a plebános ur megígérte a szolgabíró, esküdt és falubirája előtt, hogy ki fogja fizetni részére azt az ötven új forintot, a mi a könyvecskébe be volt írva; a baktert pedig kerestette megbízott emberek által pár napig a plebános és a bíró, hanem azzal a hírrel jöttek vissza, hogy nem találták, noha azt is beszélték a faluban, hogy meglelték egy ráczvárosi korcsmában, s azt üzenté a plebánosnak, hogy miért nem temette el Lizit; ő becsületesen kifizette volna neki a könyvecskébe írt pénznek a felit; de már most vissza se megy olyan faluba, a hol még a pap sem tartja meg, a mit ígér.

(Ezt az esetet úgy beszélte el nekem egy derék szavahihető ur, mint igaz történetet; én azonban csak úgy közlöm, mint mulatságos esetet, legyen az akár igaz, akár nem.)

Piros Pista.

Hozzá . . .

Te hibáztatsz. Nyugodt vagyok,
Tiszta e szív, e lélek;
Csak az az egy folt van rajta,
Hogy téged szeretélek.

Hadd el hadd.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Egy német újság azt vicczelte a török szultán ide érkezése alkalmából, hogy bizonyára meg fog örülni ő felsége Budának, mert úgy fogja találni, amint 300 esztendő előtt hagyták itt a törökök. Ennek az újságnak pedig nincs igaza, mert Buda városának sem annyi adóssága nem volt a török idő után, mint most, sem Mátyás tornyának nem volt akkor olyan kis csupor-födőhöz hasonló födele, a milyennel jelenleg ékeskedik.

— — Tisztelem becstülöm a tekintetes vármegyét, hanem azt még sem hagyhatom szó nélkül, hogy kár az iparkodó embereket a feltalálások gyakorlásában akadályozni. Más országokban még megjutalmazták az olyan embert, aki valami újat feltalál, s privilegiumot is adnak reá; itt minálunk meg — mint utólagosan értesültem — tekintetős Pest vármegye börtönbe záratott két olyan igyekező embert, a ki a mult télen pinczében tartott szüretet, vagyis olyan bort komponált néhány száz akót, amelyhez egy szem szőlő sem járult. A szabad ipart uraim nem kellene haladásában akadályozni.

— — A házbérrendszerrel, melyet bizonyára csupa Hausherrek és inspectorok komponálhattak, nagy mértékben nincsen megelégedve a pesti lakó közönség. Valaki a minisztériumhoz intézendő peticiót szándékozik köröztetni aláírás végett, melynek ez lesz a motója: „Szeget szeggel“, az 1-ső pontja pedig így fog szólni: Ha pediglen a lakó megszorul pénz dolgában, s a Hausherrje nem ad neki kölcsön, a lakónak joga legyen annyit, a mennyi czinzet fizet, arra a házra, amelyben lakik, felvenni és betábláztatni.

— — Mikor Perczel Mór megérkezett, Pest város előljáróit valami hirtelen baj érthette, mert én se polgármestert, se tanácsbelit, de egyetlen egyet sem láttam, aki megjelent volna a hazatért magyar tábornok fogadására, amit annyival inkább csodálok, mivel a város urai nagy kedvöket lelik az ünnepélyeskedésekben.

— — Az újságok egész lamentációt csinálnak belőle, hogy a Gül Baba kápolnájának feldiszítésére 4000 forintnyi költsége Buda városának kárba ment miután a szultán nem látogatta meg a török szent kápolnáját. Egy újságolvasó ezen lamentációra azt a megjegyzést tette, hogy: „több is veszett Buda alatt“ — kivált paradéra.

Búcsú.

Isten veled te lelkem jobb fele,
Kedves barátom, legyen ég veled!
Szegény szívem csak bánattal tele,
Könyvem miattad záporokint ered.
Ha dics sugára szálla életemre,
Ha földerüle néha jobb napom:
A boldog óra minden perczenetje —
Kedves barátom — csak tőled vagyok.

Borús időt ha éle nemzetem,
Olyan pediglen oh mily sok jutott:
Mély fájdalom dúlt vérző kebleden,
S a szenvedő nép csak rád hallgatott.
Eltávozál, óh vidd elismerésül
Én általam e nép üdvözlétét,
Csinálj nyarat, s ha minden fecske készül:
Nem halljuk majd H — — János nevét.

Az ország kortese.

Hivatalos jargon.

„Az országgyűlés, elnapolván *magát*“
akaratlan is eszünkbe juttatja a következő adomát:

Az egyszeri zsidógyerek, apját, ki sötét szobába akart menni, így szólította meg:

„Papa, nem filsz *tigedet*?“

Apja pedig — ki úgy látszik, buzgó magyar volt nagy bölesen kijavítja fia hibáját, mondván:

„Nem jól mondottál kis fiam: nem filsz *tigedet*; máskor mondjál: nem filsz *magadat*.“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Barjolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.